

De dode hond en
een geheime plek in
mijn kop

De dode hond en
een geheime plek in
mijn kop

Cor Inja

Schrijver: Cor Inja
Coverontwerp: Brave New Books
ISBN 9789402188264
© Cor Inja

1. Een geheime plek in mijn kop.

Ik denk er elke dag aan.

Ik zie de dode hond voor me. Ik probeer er tegen te vechten en het van me af te schudden. Dat lukt nooit. Nou ja, hooguit een paar uur en heel soms een middag of een avond. Maar dan komt het dier toch weer in mijn kop tevoorschijn.

Het is een chocoladebruine labrador. Zijn gebroken ogen kijken me aan, het touw zit strak om zijn nek, de roze tong hangt levenloos tussen zijn tanden.

Shit, dat beeld heeft zich ergens op een geheime plek in mijn hoofd genesteld en kan opeens al mijn andere gedachten verjagen. Zo maar, midden op de dag als Tim Bes en ik op een drassig veldje een balletje trappen. Of als de meester vertelt over pinguïns op de Zuidpool en ijsberen op de Noordpool en aan ons vraagt waarom het niet andersom is: ijsberen op de Zuidpool en pinguïns op de Noordpool. Niemand uit de klas weet het antwoord en hij weet het zelf natuurlijk ook niet.

De hond van mevrouw Majoor en Marijke Majoor ging dood op een middag in juni. Het regende pijpenstelen en het waaide hard.

Nadia el Monoutti en ik zaten op de basisschool aan de andere kant van het dorp. Na de zomervakantie zouden we naar de brugklas van het Herman Gorter College gaan. Daarom studeerde onze klas een maffe musical in die we tijdens de slotavond moesten opvoeren voor de vaders en moeders, broertjes en zusjes, opa's en oma's.

Die middag dat de hond stierf, verliep de zoveelste proefvoorstelling van de musical best vrolijk. Maar ik kon er niet om lachen en Nadia was ook uit haar doen. Ze moest in haar eentje een lied zingen. Dat

deed ze altijd heel opgewekt, maar deze keer niet. Ze toverde niet één keer haar guitige glimlach tevoorschijn.

Ikzelf voelde me onwijs niet oké en dat werd nog erger toen meester Roskam tegen mij zei: 'Jorrit, jongen, kijk eens wat vriendelijker.'

Het kwam allemaal door de dode hond en door Ibrahim, de broer van Nadia. Ik piekerde er de hele middag over, maar ik wist niet wat ik er mee moest. Wat hij een paar uur eerder met ons had uitgehaald was fout; dat deugde gewoon niet.

Ja, nu het allemaal voorbij is, weet ik wel wat ik hād moeten doen: alles meteen aan mijn pa en ma vertellen.

2. De dode labrador

Nadia en ik woonden naast elkaar. We gingen samen naar school en we gingen meestal ook weer samen naar huis. Tim Bes die ook in onze straat woonde, liep soms met ons mee. Hij vond ons erg close en vertelde aan iedereen dat Nadia en ik verkering hadden. Alleen als mijn zus Lotte in de buurt was, lulde hij daar niet over. Lotte zat een klas lager dan wij en Tim had een oogje op haar.

Toen we die middag de musical twee keer hadden opgevoerd, stuurde meester Roskam ons allemaal een kwartier eerder naar huis. De regen was verdwenen en het waaide ook wat minder hard. Nadia en ik liepen heel langzaam. We zeiden niets tegen elkaar, maar ik weet zeker dat zij ook dacht aan wat er was gebeurd vlak vóór we naar school gingen.

Soms hóéf je niets tegen je beste vriend of vriendin te zeggen. Bij elkaar zijn is dan voldoende. Maar nu zwegen Nadia en ik bewust. Want als we wel zouden praten, dan kon het alleen maar gaan over haar broer Ibrahim. Wat hij een paar uur eerder met ons had gedaan was echt niet te bevatten.

Wij staken het pleintje over en kwamen de hoek van onze straat om. Ik zag meteen dat er iets mis was.

Voor het huis van Nadia stond een politieauto. Half op straat en half op de stoep. Een grote groep mensen stond vlakbij de auto.

Misschien wel dertig of veertig. De meesten ervan kende ik omdat ze bij ons in de buurt woonden. Maar er waren ook een paar knullen bij die ik nooit eerder had gezien. Iedereen praatte heel druk met elkaar. Het klonk allemaal erg verontwaardigd en boos. Ik huiverde, want ik zag mevrouw Majoor tussen al die mensen staan. Ze woonde schuin tegenover ons en had een enorme bochel tussen haar schouders. Ze huilde en ik had meteen een angstig vermoeden waarover het kabaal ging.

Nadia en ik liepen stilletjes verder in de richting van al die mensen. Het voelde niet goed. Toen we nog maar een meter of vijftien van haar huis waren, pakte ze mijn hand. Op het zelfde moment ging de voordeur van de familie El Monoutti open. Twee politiemannen kwamen met Ibrahim naar buiten. Ze hielden hem ieder aan een arm vast. Ibrahim keek strak omlaag. Alsof hij niemand wilde zien. Het geroezemoes van de buurtbewoners verstomde. Er koerde een duif in de dakgoot waardoor de plotselinge stilte onheilspellend aanvoelde.

Een paar seconden later verscheen de vader van Nadia in de deuropening. Hij keek radeloos naar Ibrahim en de politieagenten.

Toen wist ik het zeker: het opstootje ging om de hond.

Al die mensen waren kwaad over de dode labrador. Vooral mevrouw Majoor met haar eigenaardige bochel, want het was haar troeteldier geweest..

Nadia huilde zachtjes. Net toen ik haar wilde troosten, krijste mevrouw Majoor keihard: 'Vuile moordenaar!'

De duif in de goot stopte met koeren en één van de lange pummels riep: 'Smerige dierenbeul.'

Mevrouw Majoor gilte nog een keer: 'Mijn hond, mijn arme hond...'

Door haar bochel leek ze op een woedende kat. Een paar mannen applaudisseerden voor haar. Twee jongens staken hun iPhone omhoog. Ze filmden wat er gebeurde.

Aan de overkant van de straat, helemaal alleen, stond Marijke Majoor. Ze was iets ouder dan Nadia en ik. Wij speelden nooit met haar. Ze zat op een andere school, omdat ze ze niet allemaal op een rijtje had.

Ik legde mijn arm om Nadia's schouders en trok haar naar me toe.

'Niet kijken. Niet reageren,' fluisterde ik in haar zwarte haren.

Mijn benen trilden en het leek net of ik moest overgeven, maar wat kon ik anders zeggen? Ik wist wat er in de middagpauze was gebeurd; ik wist wat Ibrahim met ons had gedaan.

Nadia's vader stond nog steeds in de deuropening. Zijn gezicht was verwrongen van wanhoop. Alsof hij niet begreep wat er gebeurde, maar toch heel bang was.

De agenten duwden Ibrahim ruw in de politieauto. Eén van hen liep daarna naar de steeg naast ons huis. Toen zag buurman El

Monoutti opeens Nadia. Hij gebaarde met wilde armbewegingen dat ze naar hem toe moest komen.

‘Ga maar,’ zei ik.

Ik gaf Nadia een zetje in haar rug. Ze rende naar haar pa. Die trok haar naar binnen en sloot de deur met een harde klap.

Op hetzelfde moment kwam de agent weer uit de steeg tevoorschijn. Hij droeg iets zwaars in zijn gestrekte armen. Het is achteraf heel gek, maar pas na een paar seconden zag ik dat het de hond van mevrouw Majoor was. De chocoladebruine labrador was dood. Er bungelde een touw om zijn nek. Zijn roze tong hing uit zijn bek.

Net een vlag die halfstok hangt, schoot het door me heen.

‘Mevrouw Majoor wankelde aangeslagen naar de politieman.

‘Rudi,’ huilde ze.

Ze kriebelde haar bruine hond nog één keer achter zijn flaporen.

Toen legde de agent hem zachtjes in de kofferbak van de auto.

Ik keek om me heen. Ik wilde wegvlugten. Ik zag dat Marijke Majoor onbewogen naar haar verdrietige moeder keek. Alsof alles haar ontging. Ik rende weg. Door de steeg naar huis. Naar binnen. Ik holde naar het toilet en begon over te geven.

Shit, mijn eigen pa en ma hadden Ibrahim op heterdaad betrapt toen hij de hond vermoordde. Ze waren erg van geschrokken. Ma liep de rest van de middag met huilogen rond. Ik kon daar niet tegen en sloot me op in mijn kamer. Ik lag op bed, dacht aan alles wat er gebeurd was en aan wat Ibrahim met ons en met de hond had gedaan. Het was verschrikkelijk.

Later, bij het avondeten begon pa er steeds weer over: 'Dat onze eigen buurjongen die arme hond heeft vermoord! Dat snap jij ook nog steeds niet, hè Adriana?'

Hij keek ma met grote ogen aan, maar ze antwoordde niet. Ze haalde verdrietig haar schouders op. Ik probeerde zelf alleen maar naar mijn bord te kijken. Lotte zat snikkend naast me. Ze at niets. Ibrahim was vijf jaar ouder dan zij, maar hij was haar grote vriend. 'En dat wij hem op heterdaad moesten betrappen! In onze eigen tuin! Niet eens in die van zijn eigen vader en moeder. Als ik een minuut eerder was geweest zou die hond nog leven en dan zou hij nu niet in de cel zitten!,' zei pa nerveus.

'Jaap, houd er over op. Ik heb nog nooit zoiets ergs gezien. En ik vind het zielig voor de hele familie. Zijn ouders en voor Nadia...'

De stem van ma smoorde in een snik. Ze stond op en holde de kamer uit. Een paar tellen later zag ik haar in de tuin staan. Ze staaarde voor zich uit. Ze keek in het niets.

Shit, Ibrahim zat nu ergens in een kille cel met betonnen muren. Toen hield ik het ook niet meer uit. Ik huilde zomaar en stotterde: 'Ik, ik heb ook geen trek meer. Ik ga naar bed.'

Ik schoof het bord met aardappelen en bloemkool ruw van me af en rende naar boven. Ik bleef de hele avond op mijn kamer. Het maalde in mijn kop. Ik wist niet wat ik moest doen.

3. Dingen die je niet vertelt

In de week na de moord op de labrador wilde ik alles vergeten. Maar dat lukte niet. Vooral niet omdat pa mij vertelde dat Ibrahim tot aan zijn proces in de gevangenis moest blijven.

Ik was ik niet meer de baas over mijn eigen gedachten. Steeds weer zag ik de dode hond voor me en ook mevrouw Majoor en Marijke Majoor die zo gek waren op het dier. En dan tobde ik weer urenlang over wat Ibrahim die middag met mij en Nadia had gedaan. Ik begreep niet wat toen hem dreef. Ik durfde er tegen niemand iets over te zeggen. Niet tegen pa en ma, niet tegen de jongens en meiden uit mijn klas; echt tegen niemand.

En Nadia en ik praatten er samen ook niet over. Dat konden we om een of andere manier niet. Daardoor werd het een geheim, een ellendig geheim van haar en mij alleen.

Ik was zo uit mijn doen dat ik een paar weken later tijdens de opvoering van de slotmusical twee grote fouten maakte. Ik had een ultrakorte tekst. Ik moest één keer 'ja' zeggen tegen een jongen die een soldaat speelde. Een andere klasgenoot had de hoofdrol van burgemeester. Tegen hem moest ik één keer 'neen' zeggen. Maar ik zei 'neen' tegen de soldaat, waardoor die heel erg in de war raakte. En shit, tegen de burgemeester zei ik 'ja' en die werd kwaad. 'Lul' siste hij heel hard. Bijna alle ouders en opa's en oma's hoorden het. Dat merkte ik aan het plotselinge gemompel in de zaal. Gelukkig applaudisseerde iedereen toch nog heel hard toen de musical afgelopen was. Maar voor mij was het een kutavond.

Dingen die gebeurd zijn kan je nooit meer terugdraaien. Als je iets ergs hebt beleefd wordt dat na verloop van tijd vaak niet minder erg, maar juist erger. Omdat je af en toe stukjes ervan vergeet, kunnen kleine dingen in iets groots of in iets akeligs veranderen. En soms twijfel je of je iets wel goed hebt onthouden. Dan ga je zo diep in je geheugen graven, dat je op het laatst niet meer weet of alles wel is gebeurd zoals je je dat herinnert.

De hond was dood. Marijke Majoor keek van de overkant van de straat toe hoe de agent de chocoladebruine labrador in de politieauto legde. Mevrouw Majoor kermde en schold en Nadia had gehuild. Dat wist ik allemaal zeker.

Maar ik snapte nog steeds niet wat er eerder die middag tussen mij, Nadia en Ibrahim was gebeurd. Dat idiote voorval met Nadia's broer liet me niet los. Elke ochtend, elke middag, 's avonds voor ik insliep en 's nachts als ik wakker werd, dacht ik daaraan.

Ja, pa was mijn beste vriend, ma was wel eens boos, maar nooit heel lang en Lotte probeerde me altijd aan het lachen te krijgen. Toch durfde ik ze niet te vertellen wat Ibrahim met mij en Nadia had gedaan.

Ik was zo ongelukkig dat ik dikwijls van ellende het huis uit vluchtte. Ik fietste door het bos en de duinen naar het strand. Vandaar worstelde ik op blote voeten wel acht kilometer door het rulle zand naar de pieren van IJmuiden.

Op dagen met veel wind en regen nam ik de fiets voor een barre tocht langs de sloten en de weilanden, de vlakke polder en de lage dijken, de kleine gehuchten en de grote boerderijen ten oosten van ons dorp. Om af te koelen, om maar niet over Ibrahim te piekeren. Ik woonde in een mooi dorp en in een prachtige omgeving. Vlakbij de zee en dichtbij de polder. Vanuit Lotte's slaapkamer zie je soms boven de duinentoppen uit een schip dat over zee naar Amsterdam vaart. Althans, je ziet de bovenkant van het stuurhuis of van de enorme stapel containers op het dek.

Ik zelf kijk vanuit mijn kamer op onze straat. Tussen de huizen aan de overkant door kan ik een stukje van de polder zien met daarachter de stad die zo belangrijk voor ons dorp is. Want daar

staat het Herman Gorter College waar Nadia en ik na de vakantie heen moesten.

4. Ma en het veranderde dorp

De pa en ma van Nadia en Ibrahim kwamen jaren geleden vanuit Marokko naar Nederland. Nadia is altijd mijn buurmeisje geweest en Ibrahim mijn buurjongen. Mijn pa en ma konden goed met de burens opschieten. We maakten tijdens de zomervakantie soms zelfs gezamenlijke uitstapjes. Naar een dierentuin, een pretpark of naar één van die supersaaië musea. Maar de laatste jaren ging de familie El Monoutti ook wel eens op vakantie naar Marokko.

Shit, daar had ik even geen rekening mee gehouden.

Ik was van plan om in de zomervakantie met Nadia uit te pluizen wat er tijdens die middag van de hond tussen ons en Ibrahim was gebeurd. Wij gingen na dat voorval nog steeds samen naar school, maar we praatten er niet over en dat leek me juist wel nodig.

En toen, verdomme, vertelde ze aan het eind van de laatste schooldag dat ze de volgende ochtend voor vijf weken met haar pa en ma naar Casablanca zou vertrekken. Zonder Ibrahim. Die zat nog steeds opgesloten in de gevangenis.

Ze gaf me in de steeg een fucking zoen en weg was ze.

Pa, ma, Lotte en ik wuifden de familie de volgende dag uit.

Toen ze de straat uit waren zei ma opeens tegen pa dat ze blij was met de burens, maar niet met de '*andere Marokkanen*' die in het dorp waren komen wonen.

‘Er zijn hier al te veel van die mensen. We kunnen dat niet aan. Het is beter voor ze als ze naar de stad teruggaan. Daar hebben ze hun moskee en vallen ze niet op in de massa,’ legde ze uit.

‘Wat een onzin,’ antwoordde pa. ‘Ze doen geen mens kwaad. En onze burens hebben al helemaal niks met een moskee of zo.’

‘Dat weet ik ook wel. Maar het gaat niet om onze burens.’

Mijn vader gromde en antwoordde niet meer.

Ik dacht na.

Ik begreep wel een beetje wat ma bedoelde: het dorp was de laatste jaren te veel veranderd en te snel gegroeid. Elke middag werkte ze een paar uur aan de balie van het toeristenbureau. Dan legde ze aan soms wel honderd bezoekers uit waar ze de mooiste plekken en de leukste bijzonderheden konden vinden. Maar ondertussen kwamen er steeds meer nieuwe hotels en cafés bij. Dus in de zomervakanties wemelde het op de Grote Markt van patat vretende dagjesmensen en dronken Amsterdammers. En een paar jaar terug waren er vijftig nieuwe huizen gebouwd in een buitenwijk vlakbij de polder. Toen alles klaar was, kwamen er daar ook een stuk of twaalf Marokkaanse gezinnen wonen. Dus zag je wel eens een vrouw in een lange zwarte jurk op de Grote Markt. En af en toe ook een paar exotische dames die een hartvormig gezicht hadden omdat ze een hoofddoek droegen. Ma vond dat een beetje eng. Maar ik vond het juist grappig dat de meeste vrouwen en kinderen dezelfde donkere en fonkelende ogen hadden als Nadia El Monoutti.

Omdat ma zo over de Marokkanen klaagde, namen Lotte en ik die middag een kijkje in de wijk waar ze woonden.